

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ– 28. KVĚTNA 2006

Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu polnice.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, Bůh Otec vložil všechno do rukou našeho Pána Ježíše Krista, který vstal z mrtvých a vstoupil na nebesa. On je našim Přímělníkem u Otce. Proto s důvěrou volejme.

L:KRÁLI SLÁVY, VYSLYŠ PROSBY SVÉHO LIDU.

- Prosme, aby cesta Svatého otce Benedikta XVI. do Polska posílila ve víře nejen tento národ, ale i celou Evropu a křesťanský svět.
- Prosme na úmysl 40. Světového dne sdělovacích prostředků: aby se média vyvíjela jako síť komunikace, společenství a spolupráce, a pomáhala mužům, ženám i dětem k většímu uvědomění důstojnosti lidské osoby, k větší odpovědnosti a otevřenosti vůči druhým, především k těm nejpotřebnějším a nejslabším.
- Prosme za rodiče, aby dokázali vést své ratolesti k rozvážnému, kritickému, bdělému a prozíravému užívání sdělovacích prostředků.
- Vzbud' v srdcích mládeže naší farnosti touhu po všem dobrém, pravdivém a krásném, aby po příkladu Panny Marie vyslovovala své "ano" tvým božským vnuknutím.
- Prosme za všechny věrné zemřelé, ať vejdou do slávy nebeského Jeruzaléma.

K: Otče, tys všechno završil ve svém Synu, Ježíši Kristu. Skrze něho Tě prosíme o sílu Ducha svatého, abychom tak dokázali naplnit poslání hlásat evangelium všemu stvoření, které nám svěřil v den, kdy byl vzat do nebe. Neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

L:Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ

2. ČTENÍ – SKT 1,1-11

Čtení ze Skutků apoštolů.

Ve své dřívější knize jsem pojednal, milý Theofile, o všem, co Ježíš konal a čemu učil až do dne, kdy byl vzat do nebe. Předtím dal svým vyvoleným apoštolům příkaz skrze Ducha svatého. Po svém utrpení jim poskytl mnoho důkazů, že žije: po čtyřicet dní se jim zjevoval a mluvil o Božím království. Když s nimi jedl, přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení - "vždyť jste přece o tom ode mě slyšeli: Jan křtil vodou, ale vy budete pokřtěni Duchem svatým za několik málo dní". A když tak spolu seděli, zeptali se ho: "Obnovíš teď, Pane, v Izraeli království?" On jim však řekl: "To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil. Ale až na vás sestoupí Duch svatý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země." Když to pověděl, byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a najednou vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: "Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe."

ŽALM 47 (48), 2-3. 6-7. 8-9

Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem, protože Hospodin je vznešený, hrozný, je to veliký král nad celou zemí. Bůh se vznáší za jásotu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Zpívejte Bohu, zpívejte, zpívejte našemu králi, zpívejte! Protože Bůh je králem celého světa, zpívejte mu chvalozpěv! Bůh vládne národům, Bůh zasedá na svém svatém trůnu.

2. ČTENÍ – EF 1,17-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, ať vám udělí dar moudře věci chápat a jejich smysl odhalovat, takže budete moci mít o něm správné poznání. On ať osvítí vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal, jaké poklady slávy skrývá křesťanům jeho dědictví a jak se ukazuje na nás, na věřících, jeho nesmírně velká moc působením jeho účinně síly. Tak se už projevila jeho síla, když Krista vzkřísil z mrtvých a posadil ho po své pravici v nebi: vysoko nade všecka knížata, nade všechny mocnosti a síly, nade všechno panstvo - a jak jen se ještě jmenují všechny hodnosti, a to nejen v tomto věku, ale i v budoucím. Ano, 'všechno mu položil k nohám'. A jeho dal jako svrchovanou hlavu církvi: ona je jeho tělem, plností toho, který naprosto všechno ovládá.

EVANGELIUM – MK 16,15-20

Zakončení svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš naposled zjevil jedenácti apoštolům, řekl jim: "Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu. Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: ve jménu mém budou vyhánět zlé duchy, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do ruky, a když vypijí něco smrtelně jedovatého, neuškodí jim to; na nemocné budou vkládat ruce, a uzdraví se." Tak k nim Pán Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici. Učedníci pak vyšli a všude kázali. Pán působil s nimi a potvrzoval jejich slova znameními, která je provázela.

Sdělovací prostředky: síť komunikace, společenství a spolupráce

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI. K 40. SVĚTOVÉMU DNI SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ

Drazí Bratři a sestry,

v souvislosti s čtyřicátým výročím ukončení druhého vatikánského ekumenického koncilu je mi potěšením připomenout dekret o hromadných sdělovacích prostředcích, *Inter Mirifica*, který vyzdvihl především sílu vlivu sdělovacích prostředků na celou lidskou společnost. Nutnost co nejlepšího využití této síly ku prospěchu celého lidstva, mne v tomto mém prvním poselství k Světovému dni sdělovacích prostředků vedla k zamyšlení nad pojetím médií jako sítě, která je schopna usnadnit komunikaci, společenství a spolupráci.

Svatý Pavel, v listu Efezanům, popisuje důsledně naše lidské povolání k „účasti na božské přirozenosti“ (*Dei Verbum*, 21): skrze Krista máme přístup k Otci v jediném Duchu; proto už nejsme cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny, kteří se stávají svatým chrámem a Božím příbytkem (srv. *Ef* 2,18–22). Tento vznešený obraz života společenství zahrnuje všechny aspekty našeho křesťanského života. Pozvání pravdivě přijmout Boží sebesdílení v Kristu znamená ve skutečnosti povolání uznat jeho dynamickou sílu v nás, která se z nás chce rozšířit na jiné, aby se tato láska skutečně stala dominujícím měřítkem světa (srv. *homílie o Světovém dni mládeže*, Kolín, 21. srpna 2005).

Technologické pokroky v oblasti médií překonaly čas i prostor, a umožňují nepřetržitou a přímou komunikaci mezi lidmi, i přesto, že je dělí obrovské vzdálenosti. Tento vývoj představuje nesmírný potenciál k službě obecnému dobru a „je jménem které je třeba chránit a rozvíjet“ (*Rychlý rozvoj*, 10). Jak ovšem dobře víme, náš svět není ani zdaleka dokonalý. Den co den se přesvědčujeme o tom, že bezprostřednost komunikace se nutně nestává budováním spolupráce a společenství uvnitř společnosti.

Osvěcovat vědomí jednotlivců a pomáhat jim rozvíjet vlastní uvažování není nikdy neutrální záležitostí. Skutečná komunikace vyžaduje odvahu a rozhodnost. Vyžaduje odhodlání těch, kdo v médiích pracují, aby neochabli pod tíhou tolikerých informací a nespokojili se s pravdami částečným či provizorními. Spíše vyžaduje hledání a šíření toho, co je smyslem a konečným základem lidské existence, osobní i společenské (srv. *Fides et ratio*, 5). Takto mohou média konstruktivně přispívat k šíření všeho, co je dobré a pravdivé.

Výzva dnešním médiím, být odpovědnými, být protagonisty pravdy a šířiteli míru, který z ní vyvěrá, sebou nese velké pobídky. I přesto, že mnohé nástroje sociální komunikace usnadňují výměnu informací a myšlenek, a přispívají k vzájemnému porozumění mezi různými skupinami, mohou být současně zamořeny dvojakostí. Sdělovací prostředky jsou „velkým kulatým stolem“ k dialogu lidstva, ale některé tendence v jejich nitru mohou vytvářet jistou monokulturu, která zatemňuje tvůrčího génia, omezuje důvtip komplexního myšlení a znevažuje zvláštnost kulturních zkušeností a osobitost náboženského vyznání. Tyto degenerace jsou zřejmé, když se mediální průmysl stane sám sobě cílem, zaměřeným pouze na zisk, a ztratí smysl pro odpovědnost ve službě společnému dobru.

Proto je třeba stále zaručovat důslednou chronologii událostí, vyčerpávající výklad záležitostí veřejného zájmu, poctivou prezentaci různých pohledů. Zvlášť důležitá je nutnost podporovat a povzbuzovat manželský a rodinný život, právě proto, že se tím odkazuje na základ každé kultury i společnosti (srv. *Apostolicam actuositatem*, 11). Ve spolupráci s rodiči mohou sdělovací prostředky a zábavný průmysl být podporou

v obtížném ale vysoce záslužném povolání výchovy dětí, představováním tvůrčích vzorů a lidského života a lásky (srv. *Inter Mirifica*, 11). Jak se všichni cítíme bezradní a skleslí, když dochází k pravému opaku! Netrpí naše srdce především tehdy, jsou-li mladým vnucovány ponižující či falešné výrazy lásky, co zesměšňují důstojnost, kterou Bůh daroval každé lidské bytosti a ohrožují zájmy rodiny?

Abych vybídl k tvůrčí přítomnosti i k pozitivnímu přijímání médií ve společnosti, chtěl bych zdůraznit důležitost tří bodů, vymezených mým ctihodným předchůdcem papežem Janem Pavlem II., které jsou nezbytné pro službu obecnému dobru: formace, účast a dialog (srv. *Rychlý vývoj*, 11).

Formace k odpovědnému a kritickému užívání médií pomáhá lidem, aby je používali moudře a vhodně. Nelze podceňovat výrazný vliv, kterým zvláště elektronická média působí na utváření nového slovníku a obrazů, jež s takovou snadností vnášejí do společnosti. Právě proto, že současná média utvářejí lidovou kulturu, musí překonávat všechna pokušení po ovládnutí, zvláště mladých, a snažit se naopak vychovávat a sloužit. Takto budou moci média zajistit spíše utváření občanské společnosti důstojné lidské osoby, než působit její rozklad.

Účast na médiích vzniká z jejich samotné povahy, jako dobro určené všem národům. Jakožto veřejná služba vyžaduje sociální komunikace ducha spolupráce a spoluodpovědnosti, s bedlivou pozorností k užívání veřejných zdrojů a plnění veřejných úkolů (srv. *Etika ve sdělovacích prostředcích*, 20), včetně odkazu na regulační normy a další nařízení či struktury stanovené k tomuto cíli.

Média musí konečně těžit a používat velkých příležitostí, které jim plynou z rozvíjení dialogu, kulturní výměny, vyjadřování solidarity a mírových pout. Takto se stávají vlivnými a cennými zdroji pro budování civilizace lásky, která je touhou všech národů.

Jsem si jist, že upřímné snahy o rozvíjení těchto tří bodů, pomůže médiím, aby se vyvíjela jako síť komunikace, společenství a spolupráce, a pomáhala mužům, ženám i dětem k většímu uvědomění důstojnosti lidské osoby, k větší odpovědnosti a otevřenosti vůči druhým, především k těm nejpotřebnějším a nejslabším členům společnosti (srv. *Redemptor hominis*, 15; *Etika ve sdělovacích prostředcích*, 4).

Závěrem chci připomenout povzbudivá slova svatého Pavla: Kristus je náš pokoj. Ten, jenž ze dvou národů učinil jediný (srv. Ef 2,14). Zbořme zeď nenávisti, která nás rozděluje a vybudujme společenství lásky, podle záměrů Stvořitele, odhalených skrze jeho Syna!

Ve Vatikáně 24. ledna 2006, o svátku sv. Františka Saleského

**PRIAMY PRENOS
SV. OMŠE S PÁPEŽOM
BENEDIKTOM XVI.
Z KRAKOVA**

**Nedeľa 28.5.2006 09:35
Jednotka**

APOŠTOLSKÁ CESTA PAPEŽE BENEDIKTA XVI. DO POLSKA

25.-28. května 2006

Ve čtvrtek, 25. května 2006, v 8.40h opouští papež Benedikt XVI. věčné město a vydává se na svou druhou zahraniční cestu do „vlasti svého milovaného předchůdce, papeže Jana Pavla II.“ Bude to pouť, při níž „budu kráčet po místech jeho života, jeho kněžské a biskupské služby“. Warszawa, Częstochowa, Krakow, Wadowice, Auschwitz: metropole; svatyně, k níž ho vázalo tak hluboké pouto; město, v němž byl arcibiskupem a místo, kde se narodil; koncentrační tábor. Papež si moc přál, aby jeho první mezinárodní apoštolská cesta směřovala právě do rodné země Jana Pavla II., chtěl ji navštívit ještě před „svým“ Německem – a nebylo to náhodou, že cesta do Kolína – o loňském létě – kterou „zdědil“ z agendy svého předchůdce, neobsahovala žádnou etapu, nesměřovala ani do Berlína ani do rodného Bavorska. Pouť je tedy motivována především vzpomínkou a vděčností. Jejím mottem jsou slova z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům: „Buďte pevní ve víře“ (1Kor 16,13). Svatý Otec se ubírá do země, která před více než tisíci lety otevřela brány Kristu a přijala jeho poselství spásy. Tato skutečnost hluboce poznamenala identitu polského národa i jeho dějiny. Dějiny víry, ctnosti a svatosti, ale i slabosti, pochybností a nevěrností. Každá nová generace je totiž povolána, aby znovu přijala dar patřit Kristu a svobodně za tento dar převzít odpovědnost. K tomu je zapotřebí, aby víra byla posílena milostí. Tato síla pochází od Ducha svatého. A byl to právě papež Jan Pavel II., který nás

po celých 27 let učil jak přijímat tento dar a jak jej uvádět do života. A Benedikt XVI dnes přichází, aby pokračoval v jeho díle.

Hned po přiletu na varšavské letiště, jakmile sestoupil po schůdcích letadla, pronáší papež svá první slova v polštině a vyjadřuje radost nad tím, že se splnilo jedno z prvních přání ze začátku pontifikátu: navštívit místa, jež Karol Wojtyła nejvíce miloval. „Přišel jsem, abych kráčet ve šlépějích jeho života, od dětství až po odjezd na památné konkláve v roce 1978“ a zdůraznil, že se chtěl setkat i s generacemi, které „se zrodily a vyrůstaly pro Pána pod jeho pastoračním vedením kněze, biskupa a papeže“.

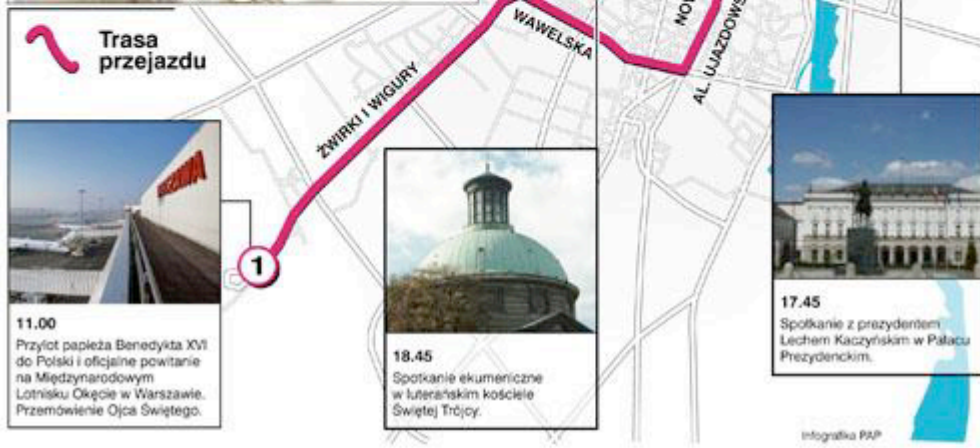
Tři tisíce lidí přišlo přivítat Svatého Otce v 11h ráno, kdy na mezinárodním letišti Okecie přistálo letadlo italské společnosti „Alitalia“ s Benediktem XVI. na palubě. Vířily jej hlasy zvonů všech katedrál, chrámů i kostelů celého Polska. Mezi osobnostmi, které vítali Petrova nástupce byl polský prezident Lech Kaczyński s manželkou, a z představitelů

katolické Církve polský primas, kardinál Josef Glemp, varšavský arcibiskup a kardinál Stanisław Dziwisz, arcibiskup krakovský a někdejší sekretář Jana Pavla II.

„Jsem rád, že dnes mohu být mezi vámi na půdě Polské republiky. Tolik jsem toužil po této návštěvě v zemi a mezi lidmem, z něhož vzešel můj milovaný předchůdce, Boží služebník, Jan Pavel II. Přišel jsem, abych kráčel ve šlépějích jeho života, od dětství až po odjezd na památné konkláve v roce 1978. Při této pouti chci potkat a lépe poznat generace věřících, které ho daly službě Bohu a Církvi, i ty, co se narodily a vyrůstaly pro Pána pod jeho pastýřským vedením kněze, biskupa a papeže. Naši společnou pout' bude provázet motto: „Buďte pevní ve víře“. Už na začátku připomínám, že nejde o čistě sentimentální cestu, i když má váhu i z tohoto pohledu, nýbrž o putování víry, jež je vepsáno do poslání, které mi svěřil

BENEDYKT XVI W WARSZAWIE
25 maja 2006 r.

Pán v osobě apoštola Petra, jenž byl povolán utvrzovat ve víře své bratry (srv. Lk 22,32).

I já chci čerpat z hojného pramene vaší víry, který nepřerušeně vyvěrá už více než tisíc let.“

Z letiště se pak Svätý otec vydal v otevřeném vozidle – papamobilu na 11 kilometrovou trasu do centra hlavního města, při které Petrova nástupce zdravily tisíce Poláků. Svätý otec během cesty spočinul pohledem na dvou

významných památnících - Ghettu a Památníku deportovaných na Sibiř. Ve 12.30 už kolona vozidel pomalu dorazila k průčelí katedrály sv. Jana ve Varšavě, zcela zaplněné polskými biskupy a kněžími. Katedrála sv. Jana byla hlavním farním kostelem už ve 14. století, katedrálou se stala v roce 1798. Za Varšavského povstání byla zničena a obnovena byla ve stylu mazoviecké gotiky. V podzemí jsou pohřbeni varšavští arcibiskupové, mazoviecká knížata a také poslední polský král Stanislav August Poniatowski (1764-95) a další významné osobnosti včetně spisovatele Henryka Sienkiewicze.

Zde Svatý Otec promluvil ke kněžím polského národa:

„Jestem przy Tobie, pamiętam, czuwam”

„Nejprve vzdávám díky svému Bohu skrze Ježíše Krista za vás všechny... Toužím vás spatřit, abych se s vámi sdílel o některý duchovní dar a tak vás posílil, to jest abychom se spolu navzájem povzbudili vírou jak vaší, tak mou.“ (Řm 1, 8-12)

Těmito slovy s obracím k vám, milí kněží, protože dobře odrážejí mé dnešní pocity a myšlenky, touhy a modlitby. Zdravím zvlášť kardinála Józefa Glempa,

varšavského arcibiskupa a polského primase, a ze srdce mu gratuluji k 50. výročí kněžského svěcení, které připadá právě na dnešní den. Přijíždím do Polska, do milované vlasti mého velkého předchůdce Jana Pavla II., abych – tak jak to činíval on – čerpal z atmosféry víry, v níž žijete, a abych se „s vámi sdílel o některý duchovní dar a tak vás posílil“. Doufám, že mé putování v těchto dnech „povzbudí naši společnou víru, jak vaší, tak mou.“

Setkávám se s vámi dnes ve varšavské arcikatedrále, v níž každý kámen připomíná bolestné dějiny vašeho hlavního města a vaší země. Jak velkým zkouškám jste byli vystaveni v časech nepříliš vzdálených! Pamatujme na hrdinné svědky víry a naděje, kteří dali své životy Bohu a lidem, na kanonizované světce i běžné lidi, kteří zůstali přímí, poctiví a dobří, kteří nepodlehli pochybnostem a neztráceli víru. V této katedrále vzpomínám zvláště na Božího služebníka, kardinála Stefana Wyszyńskiego, jehož nazýváte „Primas Tisíciletí“, která – svěřujíc se Kristu a jeho Matce – dokázal věrně sloužit církvi i uprostřed nekončících bolestných zkoušek. Učme se od nich odvaze, důslednosti a vytrvalosti v zachování věrnosti evangeliu.

Setkávám se dnes s vámi, s kněžími, které Kristus povolal, abyste Mu sloužili v novém tisíciletí. Byli jste vyvoleni mezi lidmi a ustanoveni ve věcech, které se týkají Boha, abyste přinášeli dary a oběti za hříchy (srov. Žid. 5,1). Věřte v sílu svého

kněžství! V síle přijaté svátosti jste obdrželi všechno, čím jste. Když vyslovujete slovo „já“ nebo „moje“ („Já ti odpouštím... Toto je moje tělo...“), činíte tak ne ve svém jménu, ale ve jménu Krista (in persona Christi), který si chce posloužit vašimi ústy a rukama, vaší obětavostí a talentem. Skrze liturgické znamení vkládání rukou při obřadu svěcení, vás Kristus vzal do své zvláštní péče. Jste ukryti v Jeho dlaních a v Jeho Srdci. Ponořte se do Jeho lásky a dejte Mu svoji! Když byly vaše ruce pomazány olejem, znamením ducha Svatého, byly určeny pro službu Pánu jako jeho ruce v dnešním světě. Nesmějí už sloužit egoismu, ale mají nést světu svědectví o lásce samotného Boha.

Velikost Kristova kněžství může budit bázeň (zaskakovat). Můžeme volat se sv. Petrem: „Odejdi ode mě Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.“ (Lk 5,8), připadá nám obtížné uvěřit, že Kristus povolal právě nás. Copak nemohl vybrat někoho jiného, lepšího, svatějšího? A přece na každém z nás upřel svůj láskyplný pohled Ježíš a tomuto Jeho pohledu je potřeba důvěřovat. Nepodléhejme pokušení spěchu a čas, který dáváme Kristu v tiché, osobní modlitbě, nepovažujme za ztracený. Právě tehdy se totiž rodí neskvělejší plody pastorační služby. Nemůže nás udivovat, že modlitba vyžaduje úsilí, že se při ní zdá, že Ježíš mlčí. On mlčí, ale je při díle. V souvislosti s tím bych chtěl připomenout zážitek z minulého roku v Kolíně. Byl jsem tehdy svědkem hlubokého, nezapomenutelného mlčení milionu mladých lidí, v okamžiku adorace Nejsvětější svátosti! Toto modlitební mlčení nás sjednotilo, povzneslo na ducha. Svět, ve kterém je tolik halasu, tolik dezorientace, potřebuje tichou adoraci Ježíše, ukrytého v hostii. Buďte vytrvalí v modlitbě adorace a uče jí věřící. V ní najdou útěchu a světlo především lidí, kteří trpí zkouškami.

Věřící očekávají od kněží jen jedno, aby byli specialisty na setkání člověka s Bohem.

Nepožadují od kněze, aby byl expertem v ekonomii, stavebnictví nebo politice. Očekávají od něj, aby byl odborníkem v oblasti duchovního života. Proto, když mladý kněz dělá své první kroky, potřebuje po svém boku skutečného mistra, který mu pomůže, aby se neztratil uprostřed momentální kulturní nabídky. Aby čelil pokusům relativismu a permisivismu není vůbec nutné, aby se kněz orientoval ve všech aktuálních proměnlivých trendech. Věřící od něj očekávají, že bude spíš

svědkem věčné moudrosti, obsažené ve zjeveném Slově. Péče o kvalitu osobní modlitby a o dobrou teologickou formaci přináší v životě plody. Život pod vlivem totality mohl způsobit podvědomou tendenci k ukrývání se pod vnější maskou a v důsledku toho k podléhání jisté formě pokrytectví. Je zřejmé, že to neslouží autentičnosti bratrských vztahů a může to vést k přehnanému soustředění na sebe sama. Citové zralosti lze ve skutečnosti dosáhnout tehdy, když srdce přilne k Bohu. Kristus potřebuje kněze, kteří budou zralí, mužní, připravení pěstovat skutečné

duchovní otcovství. Aby se to stalo, je nutná upřímnost k sobě samým, otevřenost k duchovnímu vůdci a důvěra v Boží milosrdenství.

Během Velkého Jubilea Jan Pavel II. mnohokrát vyzýval věřící k pokání za nevěrnosti minulosti. Věříme, že církev je svatá, ale jsou v ní hříšní lidé. Je nutné odmítnout chuť identifikovat se pouze s těmi, kdo jsou bez hříchu. Jak by mohla církev vyloučit ze svého společenství hříšné lidi? Vždyť za jejich spásu se Kristus vtělil, zemřel a vstal z mrtvých. Je tedy třeba učit se upřímně prožívat křesťanské pokání. Když ji praktikujeme, vyznáváme vlastní hříchy spolu s jinými, vůči nim a vůči Bohu. Je třeba vyvarovat se arogantní pózy soudců minulých pokolení, která žila v jiných časech a v jiných okolnostech. Je potřeba pokorné upřímnosti, abychom nepopíraly hříchy minulosti, ale také neobviňovat lehkomyšlně bez skutečných důvodů, bez ohledu na různá dobová podmínění. Kromě toho vyznání hříchů – *confessio peccati*, abychom užili výraz sv. Augustina, musí být vždy doprovázen také „*confessio laudis*“ – vyznání chvály. Když prosíme o odpuštění zlého spáchaného v minulosti, musíme zároveň mít na paměti dobro, které se naplnilo díky Boží milosti, která – ač zůstala uložena v hliněných nádobách – přinesla často skvělé plody.

Církev v Polsku dnes stojí před velkou výzvou, kterou je pastorační péče o věřící, kteří zemi opustili. Metla nezaměstnanosti donutila mnoho osob k odjezdu do zahraničí. Je to jev rozšířený v ohromném měřítku. Když jsou rodiny takto

rozděleny, když se lámou sociální vazby, církev nemůže zůstat lhostejná. Je potřeba, aby odjíždějící osoby doprovázeli kněží, kteří se ve spolupráci s místními církvemi ujmou práce mezi emigranty. Církev v Polsku už dala mnoho kněží a mnoho sester, kteří slouží nejen Polákům v zahraničí, ale také misím, nezřídka ve velmi obtížných podmínkách, v Africe, v Asii, v Latinské Americe a dalších oblastech. Nezapomínejte, milí kněží, na tyto misionáře. Dar četných povolání, kterým Bůh požehnal vaši církev, musí být přijímán v pravdě katolické perspektivě. Polští kněží, nebojte se opouštět svůj bezpečný a známý svět a jít za službou tam, kde je kněží nedostatek a kde vaše velkodušnost může přinést mnohonásobné plody.

Bud'te pevní ve víře! Také vám svěřuji motto své pouti. Bud'te autentičtí v životě i ve službě.

Hrobka kardinála Wyszyńskiego ve varšavské katedrále

Hled'te na Krista, žijete skromným životem, v solidaritě s věřícími, ke kterým jste posláni. Služte všem, čekejte na ně ve farnostech a ve zpovědnicích, doprovázejte nová hnutí a komunity, podporujte rodiny, neztrácejte kontakt s mládeží, pamatujte na ubohé a opuštěné. Budete-li žít vírou, Duch Svatý vám napoví, co máte říkat, jak máte sloužit. Vždy budete moci spoléhat na pomoc Té, která předchází Církev ve víře. Chci vás povzbudit, abyste ji vždy vzývali slovy, které dobře znáte: „Jsem s Tebou, pamatuji, bdím“ (Apel jasnohorský). Všem vám žehnám.

Benedikt XVI.
při modlitbě v kapli
prezidentského paláce

Před odchodem z katedrály se pak Svatý otec pomodlil v postranní kapli s hrobkou kardinála Stefana Wyszynskeho a kardinála Augusta Hlonda. V papamobilu se pak Benedikt XVI. vydal do arcibiskupského paláce. Po obědě pak zamířil ke krátkému odpočinku na Apoštolskou nunciaturu. V 17,30 přivítal Benedikta XVI. v prezidentském paláci polský

prezident Lech Kaczyński. Tzv. prezidentský palác vybudoval v polovině 17. století hejtman Stanislav Koniecpolsky. Budova přestavená v 19. století se stala roku 1918 sídlem premiéra a rady ministrů nezávislého Polska. Za války neutrpěl velké škody a od roku 1994 je sídlem polských prezidentů. Současný polský prezident Lech Kaczyński byl zvolen do své funkce 23. října 2005 loňského roku a do

úřadu nastoupil den před loňskými vánocemi. Setkání papeže s polským prezidentem mělo soukromý charakter. Po něm se papež setkal také s polským premiérem Kazimerem Marczikiem, členy polské vlády a dalšími státními představiteli.

/pokračování příště/

APOŠTOL PETR

/promluva Benedikta XVI. při středeční generální audienci, 24. května 2006 na náměstí sv. Petra/

Drazí bratři a sestry,
v těchto katechezích rojíme o Církvi.
Řekli jsme, že Církve žije v lidech. Proto
jsme v poslední katechezi začali rojímat
nad osobnostmi jednotlivých apoštolů,
počínaje sv. Petrem. Viděli jsme dvě
rozhodující etapy jeho života: jeho
povolání u galilejského jezera a pak,
vyznání víry: „Ty jsi Kristus, Mesiáš“.
Řekli jsme, že to bylo ještě vyznání
nedostatečné, počáteční, ale přesto

otevřené. Svatý Petr nastupuje na cestu následování Krista. A tak toto počáteční vyznání v
sobě nese, jakoby v zárodku, budoucí víru církve. Dnes chceme probírat další dvě
významné události života sv. Petra: rozmnožení chlebů – v právě přečtené pasáži jsme
slyšeli otázku Pána a odpověď Petra – a potom, jak Pán povolává Petra, aby se stal
pastýřem univerzální církve.

Začneme příběhem rozmnožení chlebů. Jistě víte, že lid naslouchal Pánu celé hodiny.
Nakonec Ježíš říká: Jsou unavení, mají hlad, musíme dát těmto lidem najíst. Apoštolové se
ptají: Ale jak? A Ondřej, bratr Petra, obrací Ježíšovu pozornost na chlapce, který s sebou
nesl pět chlebů a dvě ryby. Copak to je pro tolik osob, ptají se apoštolové. Ale Ježíš lidi
posadí a nechá jim rozdat těchto pět chlebů a dvě ryby. A všichni se nasýtí. Ba dokonce
Pán nařídí apoštolům, mezi nimiž je i Petr, aby sesbírali to, co přebylo: dvanáct košů
chleba. Potom, když lid uviděl tento zázrak, jež vypadal jako dlouho očekávaný návrat
„many“, daru nebeského chleba, chtěli z Pána udělat krále. Ježíš však s tím nesouhlasí a
odebírá se zcela sám na horu, aby se modlil. Druhý den Ježíš na druhém břehu jezera,
v synagóze v Kafarnau, vysvětloval zázrak - ne však ve smyslu královské hodnosti nad
Izraelem, jak v to doufal zástup, nýbrž ve smyslu darování sama sebe: „Chléb, který já
dám, je mé tělo, obětované za život světa“ (Jan 6, 51). Ježíš ohlašuje kříž a s křížem
eucharistický chléb – jeho absolutně nový způsob – být králem.

Můžeme chápat, že tato Mistra slova, ale i celé jeho chování, bylo pro lidi opravdu
obtížné, a také pro učedníky. Byla to „tvrdá řeč“, která vystavovala víru zkoušce (Jan 6,
60) Hodně učedníků se stáhlo a odešli. Můžeme si představit, že Ježíšova slova byly těžká
i pro Petra, který se u Cesareje Filipovy vzeprl předpovědi o kříži. A přesto, když se Ježíš
zeptal Dvanácti: „Chcete i vy odejít?“, Petr reagoval vzletem svého velkodušného srdce,
vedeného Duchem svatým: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života a my
jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží“ (srov. Jan 6,66-69). Zde jako u Cesareje
Petr svými slovy začíná vyznání kristologické víry církve a stává se také mluvčím
ostatních apoštolů. To ale neznamená, že už pochopil celé tajemství Krista v celé jeho
hloubce. Jeho víra byla ještě počáteční, víra na pochodu; dojde k opravdové plnosti pouze
tím, že prožije velikonoční události. Ale nicméně byla to již víra, otevřená k mnohem větší
skutečnosti – otevřená především proto, že to nebyla víra v něco, nýbrž víra v Něoho: v
Něho, v Krista.

Impulzivní velkodušnost Petra ho nicméně neuchrání před rizikem lidské slabosti.
Následoval Ježíše s nadšením, překonal zkoušku víry tím, že se mu zcela oddal. Nicméně

přijde okamžik, kdy se také on poddá strachu a padne: zapře Mistra (srov. Mk 14,66-72). Škola víry není nějaký vítězný pochod, nýbrž putování poseté utrpením i láskou, zkouškami i věrností, které je nutno denně obnovovat. Petr slíbil absolutní věrnost, zná hořkost a pokoření z doby po zapření: domýšlivý se naučí na svůj účet pokoře. Také Petr se musí naučit, že není ničím. Když konečně padne maska a pochopí pravdu o svém slabém srdci věřícího hříšníka, propukne v osvobozující pláč upřímné lítosti. Po tomto pláči je už hotov pro své poslání.

Jednoho jarního rána mu vzkříšený Ježíš svěří toto poslání. K setkání dojde na břehu Tiberiadského jezera. A evangelista Jan nám zaznamenává rozhovor, k němuž při té příležitosti došlo mezi Ježíšem a Petrem. Je nutno si v něm všimnout velmi významné slovní hříčky. V řečtině slovo „*filéo*“ vyjadřuje přátelskou lásku, něžnou ale nezahrnující všechno, zatímco slovo „*agapáo*“ znamená bezvýhradnou

lásku, naprostou a bezpodmínečnou. Ježíš se ptá Petra po prvé: „Šimone...miluješ mě (*agapas-me*) (Jan 21, 15). Předtím, než selhal a zapřel, apoštol by jistě odpověděl: „Miluji tě (*agapo-se*). Nyní, když poznal hořký smutek nevěrnosti, drama vlastní slabosti, říká pouze: Pane, mám tě rád (*filo-se*) to znamená: Miluji tě svou ubohou láskou“. Kristus naléhá: „Šimone miluješ mě? A Petr opakuje odpověď své pokorné lásky: „*Kyrie filo-se*“ Pane mám tě rád, jak dokážu mít rád“. Ježíš se ptá potřetí Šimona: „*Fileís-me?*“ Máš mě rád? Šimon pochopí, že Ježíšovi stačí jeho ubohá láska, jediná, které je schopen a přesto je smutný, že mu to Pán musel tak říci. Proto mu odpovídá: „Pane ty víš všechno – ty víš, že tě mám rád (*filó-se*)“. Dalo by se říci, že se Ježíš přizpůsobil Petrovi spíše než Petr Ježíšovi! A právě toto božské přizpůsobení dává naději učedníkovi, který poznal utrpení nevěrnosti. Odtud vyvěrá důvěra, která ho činí schopným následovat až do konce: „To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: Následuj mě!“ (Jan 21,19).

Od toho dne Petr „následoval“ Mistra s vyhraněným vědomím o své křehkosti; ale toto vědomí mu nevzalo odvahu. Věděl totiž, že může počítat s přítomností Zmrtvýchvstalého vedle sebe. Od naivních nadšení prvního přilnutí, přes bolestnou zkušenost zapření a pláč obrácení Petr dospěje k tomu, že se svěří onomu Ježíšovi, který se přizpůsobil jeho ubohé schopnosti milovat. Byla to dlouhá cesta, která z něho učinila spolehlivého svědka, protože stále otevřeného působení Ježíšova Ducha. Sám Petr se bude označovat za „svědka Kristových utrpení a účastníka jeho slávy“ (1 Petr 5,1). Když bude psát tato slova, bude už starý, bude se blížit konci svého života, který zpečetí mučednictvím. Bude tedy s to vyličit pravou radost a ukázat, kde ji lze čerpat:

pramenem je Kristus, v něhož člověk věří a kterého miluje. Proto napíše křesťanům svého společenství (obce): „Toho milujete, ačkoliv jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše“ (1 Petr 1, 8-9).

BOŽÍ SYNOVSTVÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Když jsem přišel poprvé do Říma, dovolil jsem si v kostele žert. Přišel jsem do lateránské baziliky, kde měla být slavná bohoslužba. Zahlédl jsem, že je v první lavici volné místo a šel jsem si tam kleknout. Ale přišel ke mně jeden ze sakristánů a šeptal mně do ucha, že je to místo rezervované pro jednoho synovce pana kardinála vikáře. Já jsem s velkou vážností odpověděl: „Synovec pana kardinála? Ale já jsem syn Boží.“ Řekl jsem to s takovou autoritou, že mne sakristán ponechal na místě.

Říká se, že je privilegium moderní doby vědomí, že jsme si všichni rovni. Nejsem si tím tak docela jist. I dnes se přijímá jako docela samozřejmé, že někdo smí tam, kam my nesmíme, že si může koupit to, co my si koupit nemůžeme. I dnes mají jedni lidé vliv, rozhodují o osudech jiných, kteří se nemohou bránit. Organizovaná společnost všechny ty rozdíly chrání a legalizuje. V primitivních dobách, kdy si většinu životních potřeb obstarával jednotlivec sám, možná existoval větší pocit nezávislosti jedněch na druhých. Platilo sice vždycky přestní právo, silnější ovládl slabší. Ale nemělo-li se vždycky používat jenom násilí, bylo vždycky velmi těžké dokázat, proč by měl jeden člověk mít moc nad druhým. Královské rodiny si často nevěděly jiné rady, než se opřít o mythus, že jsou božského původu, že jeden z jejich předků byl syn božstva. Tak se někteří pokoušejí vysvětlit vznik dynastií.

Boží synovství rozhodně není výraz, který by se objevil poprvé v evangeliu. Nedivíme se, že se ho zalekl Pilát, když šlo o Ježíše /srv. Jn 19,8/, že uvěřil v jeho odůvodněnost setník u kříže /Mt 27,54/. Oba tu ovanul znenadání dech staré mytologické tradice. Bylo docela oprávněné hluboké pohoršení židovské velerady /Mt 26,63-65/. Nakolik měli úmysl hájit Boží transcendentnost, nedostupnost, byli docela v tradici Starého zákona.

Bůh tam často a důrazně zjevuje, že je podstatně jiný než člověk. Jak by mohl mít lidského syna? Ale z druhé strany Tvůrce nikdy nepřerušil styk se svými tvory, zvláště s člověkem je stále ve spojení. Bylo potřeba tyto vztahy nějak vyjádřit, dát jim jméno vzaté z lidské řeči a z lidské zkušenosti. Starý zákon tyto výrazy hledá. Jsou obrazné, vzaté ze struktury tehdejší společnosti. Pro pastevce bylo snadné nazvat Boha pastýřem, lid ovcemi /srov. Ž 22,1/. Tam, kde bylo myšlení royální, Bůh je králem /srov. Ž 10,6/. Ale Židé přenesli do náboženství i vztahy rodinné. Izraelský národ se cítí jako milovaný syn Boha, který je jeho Otec /Ž 88,27/.

Toto Boží synovství, které známe ze Starého zákona, není rozhodně ve smyslu mytologickém. V tom se židovské náboženství zásadně liší od pohanských tradic jiných národů. Proto se obvykle tvrdí, že se mu má rozumět jenom ve smyslu obrazném a morálním. Z jedné strany se tak vysvětluje Boží starostlivost o lidi, laskavost, z druhé strany se zdůrazňuje člověku povinnost, že má Boha ctít a zůstat mu věrný.

Je jednoduché říci, že je nějaký výraz jenom obrazný. Obraz sám však není realita jednoduchá. Předpokládá různost, ale předpokládá i totožnost dvou věcí. Něco se nemůže

stát obrazem toho, co je docela odlišné. Naopak, čím víc je tu společných znaků, tím je obraz dokonalejší. Už na počátku stvořil Bůh člověka k svému obrazu a podobenství /Gn 1,26-27/. V historii lidstva se ten obraz často zatemňuje, ale dějiny spásy předpokládají, že i stále roste a zdokonaluje se. Bylo-li synovství Boží ve Starém zákoně jenom obrazné, stalo se, že ten obraz dorostl do plnosti a pravdivosti v plnosti času spásy. Ježíš sám o sobě přísězně potvrdil před synedriem, že je skutečně Boží syn /Mt 26,63/. Od Otce na zemi přišel a k Otci se vrací, když své dílo dokonal /srov. Jn 16,28/.

V tom tajemství zůstala neuvěřitelnou zvláště ta okolnost, že je současně synem člověka, že jako člověk o sobě tvrdí, že je Boží syn /Jn 10,33/ a že i nám, kteří jsme lidé, dal moc stát se spolu s ním dětmi Božími /Jn 1,12/. V jakém stupni? Novozákonní tajemství se už nikdo neodváží interpretovat slovy: obrazně, morálně. Teologie užívá od nejstarších dob výrazu: adoptivně. Kristus je Syn Boží vlastní, my jsme byli přijati, adoptováni.

To slovo přesně vyjadřuje, že tu jde o milost, kterou nám Bůh dal. Není to ovšem jenom nějaká adopce legální, vnější. Jde tu o skutečné přijetí do Boží rodiny. Podle slov sv. Pavla vlil Bůh do našeho srdce svého Ducha, který v nás volá: „Abba, Otče!“ /Gal 4,6/. Synovství Boží tedy i k nám přišlo od Boha a k Bohu nás vede.

Ale je tu i jedna údivná okolnost. I v nás je synovství Boží současně i úsilím lidským, analogicky se rodí z člověka. Na to poukazuje jedna překvapující epizoda z Nového zákona. Matouš mluví o tom, že přišla navštívit Ježíše jeho vlastní matka a příbuzní: „Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři?... Ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebi, je můj bratr, má sestra, má matka“ /Mt 12,48-50/.

Kristus tu vyjádřil málo slovy hluboké zjevení. Neztratí na své výraznosti, když se jen málo slovy vysvětlí. Ježíš má na zemi skutečnou matku a příbuzné. Je s nimi spojen společenstvím krve, které je pouto rodinných vztahů zde na zemi. Společnou „krev“ mezi Otcem a Synem v nebi je Boží vůle. Trinitární teologie nás učí, že jsou tři božské osoby, ale nají jen jedno poznání a jedno chtění, jednu mysl a jednu vůli. My se zde na zemi modlíme: „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Prosíme současně: „Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi!“ Připodobňujeme své myšlení a chtění vůli Boží, která je obrazně řečeno „krev“, poutem rodiny Boží. Stáváme se tedy syny Božími jako Kristus, jeho bratřími.

Přizpůsobit svou vůli Boží vůli je asketické úsilí, vyžaduje to napětí, úsilí, práci. Adoptivní Boží synovství v nás se tedy současně s milostí Ducha sv. rodí i z člověka, jeho morální snahou.

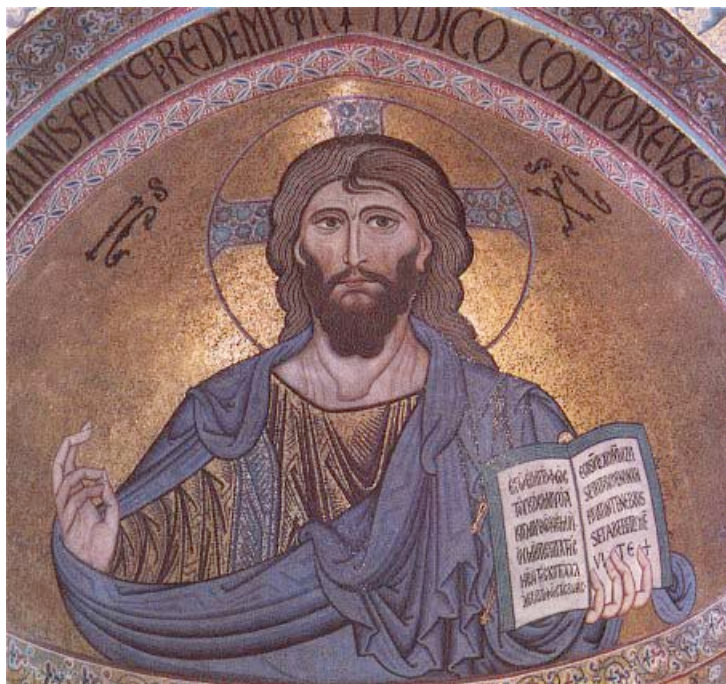
Jednoduše a přitom pádně to vysvětlil svým způsobem už Origenes. Mluví o tzv. přívlastcích Krista. Jeho totiž ztotožňujeme se všemi ctnostmi. On je pravda, spravedlnost, láska, milosrdenství. My se o tyto ctnosti snažíme. Když je v jistém stupni dosáhneme, říká se o nás, že máme pravdu, máme spravedlnost, lásku, milosrdenství. protože Kristus pravda je, když my ji máme, máme v sobě Krista. Ten pak, kdo má v sobě Krista, je synem Božím.

Staří stoíctí filosofové diskutovali o tom, má-li se člověk snažit o to, aby byl dobrý z motivu, že za to dostane nějakou odměnu. Odpovídali na tu otázku negativně. Zdálo se jim ponížením ctnosti, kdyby byla prostředkem k něčemu dalšímu. Ona sama o sobě už stačí. *Virtus sibi ipsi praemium*. To, že jsi spravedlivý, dobrý, rozumný, už je dostatečná odměna. Nic jiného nežádej!

Kdybychom tu stoickou zásadu převzali tak, jak zní, vypadala by vznešeně, ale zůstala by přece jenom prázdná. V té souvislosti, jak ji vidí Origenes, nabývá pravého a hlubokého smyslu: získat ctnost znamená zrodit v sobě Krista, stát se Božím synem. To pak už je dostatečná odměna.

KOMPENDIUM SOCIÁLNÍ NAUKY CÍRKVE

JANU PAVLU II. - MISTRU SOCIÁLNÍ NAUKY,
EVANGELNÍMU SVĚDKU SPRÁVEDLNOSTI A MÍRU

I. ČÁST

„Teologická dimenze se jeví nezbytnou
jak pro výklad, tak pro řešení
současných problémů
lidského soužití
(Centesimus annus, 55)

PRVNÍ KAPITOLA BOŽÍ ZÁMĚR S LIDSTVEM

II. JEŽÍŠ KRISTUS ZAVRŠENÍ ZÁMĚRU OTCOVY LÁSKY

b) Zjevení lásky Trojjediného Boha

30. *Svědectví Nového zákona, - se stále novým úžasem toho, kdo byl zasažen nevýslovnou Boží láskou (srv. Řím 8,26), ve světle zjevení, naplněného trojjedinou*

Láskou, poskytnutou velikonocemi Ježíše Krista, - shrnuje poslední význam vtělení Syna a Jeho poslání mezi lidmi. Svatý Pavel píše: „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když neušetřil ani vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval i všechno ostatní?“ (Řím 8,31-32). Podobného jazyka užívá i svatý Jan: „V tom spočívá láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy“ (1Jan 4,10).

31. *Boží tvář, postupně se zjevující v dějinách spásy, září v plnosti ve Tváři ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše Krista. Bůh je Trojjediný: Otec, Syn a Duch svatý, kteří jsou skutečně odlišní a skutečně tvoří jednotu, nekonečné společenství lásky. Nezasloužená Boží láska k lidstvu se zjevuje především jako láska, mající svůj zdroj v Otci, od něž všechno pochází; jako nezištné sdílení této lásky skrze Syna, který se odevzdává Otci a daruje se lidem; jako stále nová plodnost božské lásky, již Duch svatý vylévá do srdcí lidí (srv. Řím 5,5).*

Svémi slovy a činy, a tím nejplnějším a definitivním způsobem svou smrtí a Svým zmrtvýchvstáním¹, Ježíše Kristus zjevuje lidstvu, že Bůh je Otec a že my všichni jsme skrze milost povoláni stát se v Duchu jeho syny (srv. Řím 8,15; Gal 4,6), a proto navzájem bratřími a sestrami. Právě proto Církev pevně věří, že „klíč, střed a cíl celých lidských dějin spočívá v jejich Pánu a Mistru“².

32. *Když apoštol Jan rozjímá nad nezištností a přehojností božského daru Syna ze strany Otce, o němž Ježíše učil a vydal svědectví, když za nás položil život, objevuje jeho hluboký smysl i nejlogičtější důsledek: „Milování, když nás Bůh tak miloval, i my se musíme navzájem milovat. Boha nikdo nikdy neviděl; jestliže se milujeme navzájem, Bůh zůstává*

¹ Srv. II. vatikánský koncil, dogmatická konstituce *Dei Verbum*: 4: AAS 58 (1966) 819.

² II. vatikánský koncil, pastorál. konstituce *Gaudium et spes*, 10: AAS 58 (1966) 1033.

v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti“ (*1Jan 4,11-12*). Vzájemnou lásku vyžaduje přikázání, které Ježíš nazývá novým a Svým: „jako jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte i vy“ (*Jan 13,34*). Přikázání vzájemné lásky vyznačuje cestu, jak žít v Kristu trojjediným životem v Církvi, Křistově Těle, a spolu s Ním proměňovat dějiny až do jejich završení v nebeském Jeruzalémě.

33. *Přikázání vzájemné lásky, které je zákonem života Božího lidu³, musí inspirovat, očišťovat a pozvedat všechny lidské vztahy ve společenském i politickém životě: „Lidství znamená povolání k vzájemnému společenství osob“⁴, neboť obraz a podobenství trojjediného Boha jsou kořenem „veškerého lidského ‘ethosu’ ... jehož vrcholme je přikázání lásky“⁵. Dnešní kulturní, společenský, ekonomický a politický fenomén vzájemné závislosti, jež zintenzivňuje a činí zvlášť zřejmými pouta, jež pojí lidskou rodinu, znovu klade, ve světle Zjevení, důraz na „nový model jednoty lidského rodu, jímž je třeba se vposledku inspirovat, totiž solidaritu. Tento vrcholný model jednoty, který je odleskem vnitřního života Boha, jediného v Trojici, je tím, co my křesťané označujeme slovem „společenství“⁶.*

III. LIDSKÁ OSOBA V ZÁMĚRU BOŽÍ LÁSKY

a) Trojjediná láska, původ i cíl lidské osoby

34. *Zjevení Božího tajemství v Kristu, jakožto trojjediné Lásky, je současně zjevením povolání lidské osoby k lásce. Toto zjevení osvěcuje důstojnost i osobní svobodu muže a ženy i niternou lidskou společenskost v celé její hloubce: „Být osobou k Božímu obrazu a podobenství znamená ... být ve vztahu k druhému ‘já’⁷, protože sám Bůh, jediný a v Trojici, je společenstvím Otce, Syna a Ducha svatého.*

*Ve společenství lásky, kterou je Bůh, v němž tři božské Osoby se vzájemně milují a jsou jediným Bohem, je lidská osoba povolána objevit původ a cíl své existence i dějin. Koncilní otcové, v pastorální konstituci „Gaudium et spes“, učí, že „když Pán Ježíš prosí Otce ‘aby všichni byli jedno... jako my’ (*Jan 17,21-22*), a předkládá lidskému rozumu nedosažitelné mety, odkazuje na jistou podobnost božských osob a jednotu Božích dětí v pravdě a lásce. Tato podobnost ukazuje, že člověk, který je jedinou bytostí na zemi, kterou chtěl Bůh pro ni samotnou, nemůže plně objevit sebe sama, než ve upřímném sebedarování (srv. *Lk 17,33*)“⁸.*

35. *Křesťanské zjevení vrhá nové světlo na identitu, povolání konečný úděl člověka i lidského rodu. Každá lidská osoba je Bohem stvořena, milována a spasena v Ježíši Kristu, a uskutečňuje se prostřednictvím spřádání rozmanitých vztahů lásky, spravedlnosti a solidarity s jinými, a přitom rozvíjí svou mnohotvárnou činnost ve světě. Lidské jednání, pokud tíhne k prosazování důstojnosti a integrálního povolání osoby, kvality jejich životních podmínek, setkání a solidaritě států a národů, je v souladu se záměrem Boha, který nikdy nepřestává projevovat svou lásku a svou Prozřetelnost vůči svým dětem.*

³ Srv. II. vatikánský koncil, dogm. konstituce *Lumen gentium*, 9: AAS 57 (1965) 12-14.

⁴ Jan Pavel II., apošt. list *Mulieris dignitatem*, 7: AAS 80 (1988) 1666.

⁵ Jan Pavel II., apošt. list *Mulieris dignitatem*, 7: AAS 80 (1988) 1665-1666.

⁶ Jan Pavel II., encyklika *Sollicitudo rei socialis*, 40: AAS 80 (1988) 569.

⁷ Jan Pavel II., apošt. list *Mulieris dignitatem*, 7: AAS 80 (1988) 1664.

⁸ II. vatikánský koncil, pastorál. konstituce *Gaudium et spes*, 24: AAS 58 (1966) 1045.

36. *Stránky první knihy Písma svatého, popisující stvoření muže a ženy k Božímu obrazu a podobnosti* (srv. Gen 1,26-27), obsahují základní učení o povolání lidské osoby. Říkají nám, že stvoření muže a ženy je svobodným a nezištným Božím činem; že muž a žena – protože jsou svobodnými a rozumovými bytostmi – tvoří Bohem stvořené „ty“ a že jen ve vztahu s Ním mohou objevit a uskutečnit pravý a plný smysl svého osobního i společenského života; že právě ve svém doplnění a vzájemnosti, jsou ve stvořeném vesmíru obrazem trojjediné Lásky; že jim, kteří jsou vrcholem tvorstva, svěřuje Tvůrce úkol spravovat stvořenou přírodu podle Jeho záměru (srv. Gen 1,28).

37. *Knihy Geneze nám předkládá některé stěžejní body křesťanské antropologie:* nezadatelnou důstojnost lidské osoby, jež má svůj kořen i záruku ve stvořitelském Božím záměru; bytostnou společenskost lidské bytosti, která má svůj prototyp v původním vztahu muže a ženy, „jejichž spojení je prvotní formou společenství osob“⁹; smysl lidského jednání ve světě, spjatý s objevováním a respektováním přirozeného zákona, jenž Bůh vtiskl stvořenému světu, který má lidstvo obývat a podle jeho záměru chránit. Tato vize lidské osoby, společnosti a dějin je zakotvena v Bohu a osvětlována uskutečňováním jeho plánu spásy.

b) Křesťanská spása: pro všechny lidi a celého člověka

38. *Spása, která se z iniciativy Boha Otce nabídla v Ježíši Kristu a uskutečnila a rozšířila působením Ducha svatého, je spásou pro všechny lidi a celého člověka: je spásou universální a integrální. Týká se lidské osoby v každé její dimenzi: osobní i společenské, duchovní i tělesné, historické i transcendentní. Začíná se uskutečňovat už v dějinách, protože to, co je stvořeno je dobré a Bohem chtěné a protože Syn Boží se stal jedním z nás*¹⁰. Její završení však je v budoucnosti, kterou nám vyhrazuje Bůh, když budeme povoláni, spolu s celým tvorstvem (Řím 8), k účasti na Kristově zmrtvýchvstání a k věčnému společenství života s Otcem, v radosti Ducha svatého. Tato perspektiva ukazuje právě na omyl a klam čistě imanentistických vizí smyslu dějin a nároků samospasitelnosti člověka.

39. *Spása, kterou Bůh nabízí Svým dětem, vyžaduje jejich svobodnou odpověď a přilnutí. V tom spočívá víra, díky níž „se člověk svobodně zcela odevzdává Bohu“*¹¹, a na předcházející a přehojnou Boží lásku (srv. 1 Jan 4,10) odpovídá konkrétní láskou k bližním a pevnou nadějí, „protože ten, který ten příslib dal, je věrný“ (Žid 10,23). Boží plán spásy totiž nestaví lidského tvora do stavu pouhé pasivity či poníženosti vzhledem ke svému Stvořiteli, protože vztah k Bohu, jaký nám ukazuje Ježíš Kristus a do něhož nás skrze Ducha svatého nezaslouženě uvádí, je vztahem synovství: tentýž, který Ježíš prožívá ve vztahu k Otci (srv. Jan 15-17; Gal 4,6-7).

40. *Universálnost a integrálnost spásy, darované v Ježíši Kristu, činí nedělitelným vztah, který je člověk povolán mít s Bohem a odpovědností vůči bližnímu, v konkrétnosti historických situací. To se tuší, i když zmateně a nikoli bez omylů, ve všeobecném lidském hledání pravdy a smyslu, ale stává se nosnou strukturou smlouvy Boha s Izraelem, jak dokládají desky Zákona a kázání proroků.*

⁹ II. vatikánský koncil, pastorál. konstituce *Gaudium et spes*, 22: AAS 58 (1966) 1034.

¹⁰ II. vatikánský koncil, pastorál. konstituce *Gaudium et spes*, 22: AAS 58 (1966) 1043.

¹¹ Srv. II. vatikánský koncil, dogmatická konstituce *Dei Verbum*: 5: AAS 58 (1966) 819.

Tento vztah je jasně a v dokonalé syntéze vyjádřen v učení Ježíše Krista a definitivně potvrzen nejvyšším svědectvím daru Jeho života, v poslušnosti vůle Otce a z lásky k bratrům. Znalci zákona, který se jej tázal: „Které přikázání je první ze všech?“ (Mk 12,28), Ježíš odpovídá: „První je toto: Slyš, Izraeli, Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán; proto budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou myslí a celou svou silou. Druhé pak je toto: Budeš milovat svého bližního jako sám sebe. Žádné jiné přikázání není větší než tato“ (Mk 12,29-31).

V srdci lidské bytosti se nerozlučně stýká vztah k Bohu, který je uznáván jako Stvořitel a Otec, zdroj a završení života a spásy, a otevřenost ke konkrétní lásce k člověku, s nímž je třeba jednat jako s druhým já, i když je to nepřítel (srv. Mt 5,43-44). Konečně, v niterné dimenzi člověka tkví úsilí o spravedlnost a solidaritu, o budování společenského, ekonomického a politického života v souladu s Božím záměrem.

c) Kristův učedník jako nové stvoření

41. *Osobní i společenský život, stejně jako lidské jednání ve světě jsou vždy v osidlech hříchu, ale Ježíš Kristus „tím, že za nás trpěl nám nejen zanechal příklad, abychom kráčeli v jeho šlépějích, ale také nám otevřel cestu, na níž jsou život i smrt posvěceny a nabývají nového významu“¹². Ve víře a skrze svátosti lze Kristův učedník k Ježíšovu velikonočnímu tajemství, takže jeho *starý člověk*, s jeho zlými sklony, je spolu s Kristem ukřižován. Tehdy, jako nové stvoření je v milosti obdařen „kráčet novým životem“ (Řím 6,4). Toto putování však „neplatí pouze pro křesťany, nýbrž i pro všechny lidi dobré vůle, v jejichž srdci neviditelně působí milost. Protože Kristus umřel za všechny a konečné povolání člověka je ve skutečnosti jediné, totiž božské, musíme si být vědomi, že Duch svatý dává všem možnost být připojeni k tomuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná jen Bůh“¹³.*

42. *Niterná proměna lidské osoby, v jejím postupném připodobňování se Kristu, je základním předpokladem skutečné obnovy vztahů s ostatními lidmi: „Je tedy třeba působit na duchovní a mravní schopnosti člověka a na neustálý požadavek jeho vnitřního obrácení, aby se dosáhlo společenských změn, které mu opravdu slouží. Priorita, dávaná obrácení srdce však nikterak nevylučuje, ba ukládá povinnost vnášet do institucí a životních podmínek, pokud svádějí ke hříchu, vhodná ozdravení, aby se přizpůsobily zásadám spravedlnosti a přispívaly k dobru, místo aby mu překážely“¹⁴.*

43. *Nelze milovat bližního jako sebe sama a vytrvat v tom, bez pevného a stálého rozhodnutí usilovat o dobro všech a každého, neboť všichni jsme skutečně odpovědní za všechny“¹⁵. Podle koncilního učení se „respekt a lásky musí rozšířit i na ty, kdo v sociálních, politických a dokonce i náboženských věcech smýšlejí a jednají jinak než my, neboť čím více budeme s poctivostí a láskou vnímaví k jejich způsobu myšlení, tím snadněji s nimi budeme moci navázat dialog“¹⁶.*

¹² II. vatikánský koncil, pastorál. konstituce *Gaudium et spes*, 22: AAS 58 (1966) 1043.

¹³ *Tamtéž*.

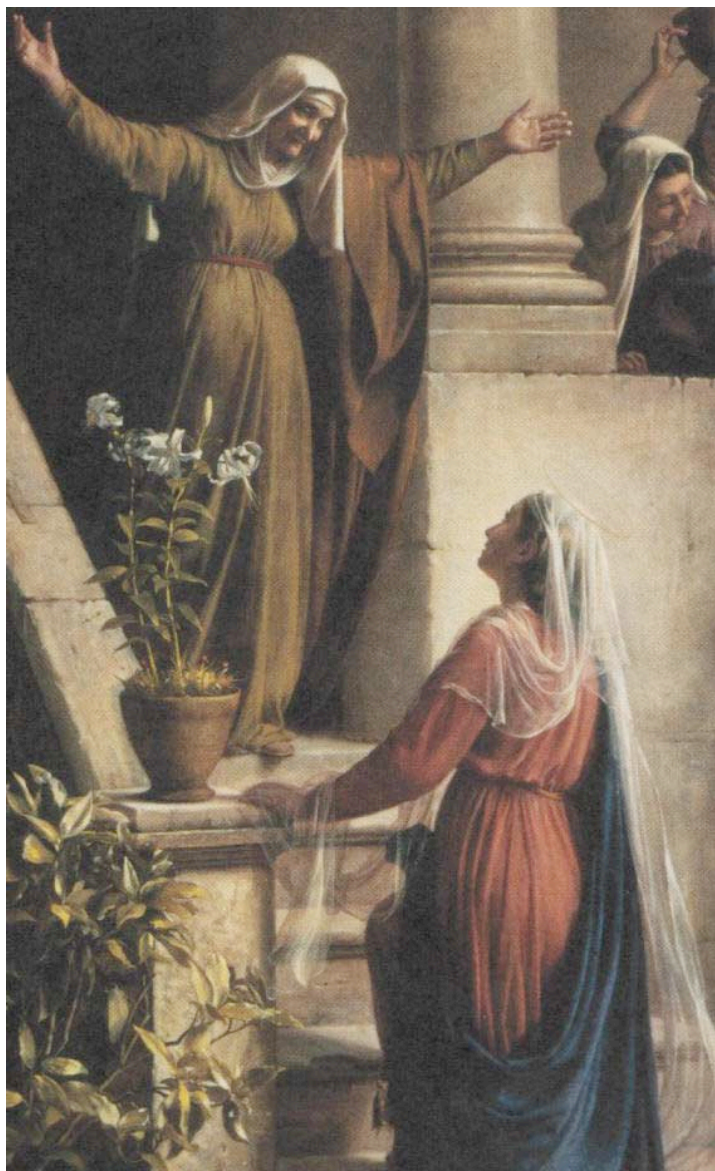
¹⁴ *Katechismus katolické Církve*, 1888.

¹⁵ Jan Pavel II., apošt. list *Sollicitudo rei socialis*, 38: AAS 80 (1988) 565-566.

¹⁶ II. vatikánský koncil, pastorál. konstituce *Gaudium et spes*, 28: AAS 58 (1966) 1048.

„Od této chvíle mne budou blahoslavit všechny pokolení“

JAN Z JENŠTEJNA A SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE

Málo Čechů si uvědomuje, že svátek Navštívení Panny Marie, který Církev slaví každoročně 31. května (původně 2. července), je spojen s kusem české historie a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna. Tento se stal nástrojem Boží Prozřetelnosti, když jako mladý, sotva třicetiletý biskup míšenský zavítal roku 1378 do Prahy. V noci z 14. na 15. října toho roku měl ve věži arcibiskupského dvora v Praze strašný sen: satan, oděný biskupskými rouchy a s mitrou na hlavě, odevzdal na pokyn Kristův klíče Petrova stolce muži s tiárou, který je dychtivě přijal. Po straně této pochmurné scény se náhled objevil obrazy Madony s děťátkem uprostřed jarního kvítí. Biskup Jan, k smrti poděšen, sdělil všecko svým přátelům na dvoře arcibiskupově a předpověděl budoucí rozkol v Církvi, aby „až se to stane, uvěřili“. Za dvanáct dní poté přinesl posel zprávu o papežské roztržce. Toto bylo Janovi z Jenštejna ve vidění jasné, ale co znamenal obraz Matky Boží?

Sedm let uplynulo. Kardinál a pražský arcibiskup Jan Očko z Vlašimi zemřel a odpovědnost za pražskou arcidiecézi

spočívala plnou tíhou na bedrech jeho nástupce Jana z Jenštejna. Všemi lidskými prostředky se dal do boje za uznání římského papeže Urbana VI. proti vzdoropapeži Klementu VII. Zdá se, že vidění, které mu navždy živě utkvělo v paměti, bylo pro něj nejosobnějším a nejsilnějším důkazem pravosti Urbanovy.

V masopustě roku 1386 se mu dostalo v Roudnici nového vnuknutí, které usměrnilo jeho snahy o jednotu Církve. Tentokrát to byla jasná idea mariánského svátku, který by oslavil chvalozpěv Matky Boží „Magnificat“ a její návštěvu u sv. Alžběty v Judských horách. Tehdy jakoby s arcibiskupových očí spadly šupiny a on začíná náhle chápat přítomnost Mariinu ve svém prvním vidění. Jeho horlivá činnost o jednotu se obrací od lidských prostředků k pomoci matky Boží. Nový svátek má být přípravou na duchovní obrození křesťanstva v době, kdy se „rozmohla nepravost a ochladla láska“, a současně projevem důvěry a oddanosti Královně, která vítězí nad všemi bludy a rozkoly.

Po poradě se svými rádci a teology, kteří ho ujistili o vhodnosti nového svátku se dal sám do spisování liturgie hodin nového svátku, a dále ji nechával rozepisovat a šířit. Mezi jeho sekretáři a horliteli pro svátek vyniká mistr Mikuláš Rakovník, „přeslavný básník“,

jak jej nazývá Jan Hus. Nový svátek Navštívení Panny Marie měl být vyhlášen na pražském provinciálním sněmu, 16. června 1386.

Poněvadž každému šlechtnému dílu se kladou do cesty překážky, ani zavedení nového mariánského svátku nebylo výjimkou. Hned na počátku vystáli kritikové a nepřátelé. Mezi nimi nejzarputilejší – snad proto, že neměl mladého arcibiskupa příliš v lásce – starý mistr Vojtěch Raňků z Ježova, tehdy kanovník a scholastik pražské kapituly. Když ho arcibiskup Jan žádal o posudek, mistr Vojtěch podrobil myšlenku ostré kritice. Namítal, že je to novota v Církvi, že se zavádí bez souhlasu Svatého stolce a je bez teologického základu, poněvadž byl vysněn v soukromých zjeveních. Arcibiskup se přesto nedal odradit, a svátek na uvedené synodě vyhlásil (každoročně se měl slavit 28. dubna), přičemž pronesl homílii, v které vyvrátil i všechny námitky a dodal: „Neustoupím, neustanu pět svými rty chválu Marii. Ji budu velebit, Krista a Marii budu vzývat o pomoc proti nepřátelům a volat: Učiň mě hodným tě chválit, přesvatá Panno, dej mi sílu proti svým nepřátelům!“ Pražský arcibiskup totiž viděl, že je tváří v tvář tolikerým intrikám královského dvora v otázce dvou papežů bezmocný, a jako moudrý a zbožný člověk pochopil, že schizma nelze lidskými silami vymýtit.

V létě 1386 vyjelo z Prahy slavné poselstvo k papeži Urbanu VI. v čele s pražským světícím biskupem, dominikánem Václavem Applotem. Neslo sebou žádost pražského arcibiskupa o zavedení svátku Navštívení pro celou Církev a opis kněžské liturgie hodin svátku, složené Janem z Jenštejna. Arcibiskup ve svém listě prosil, aby „pro odstranění rozkolu, pro svornost národů, pro jednotu svaté Matky Církve, jako díkůvzdání za to, že Bůh a svatá Panna vytrhli papeže častěji z jeho strádání, a jako prosbu, aby králové sloužili Bohu“, zavedl Urban nový svátek, který by slavily všechny končiny země.

Papež Urban VI. se chopil myšlenky a odevzdal spis Jenštejnovy liturgie hodin kardinálům a teologům k prozkoumání. Arcibiskup byl vyzván, aby tuto liturgii hodin rozšiřoval a vyzýval k zavedení svátku v jiných diecézích a aby vypsál papeži obsah prvního zjevení. Jan z Jenštejna rád uposlechl. Zasilal listy biskupům do Německa, Maďarska, ba i do vzdálené Anglie. Ve spojitosti s novým svátkem se začaly dít zázraky. Slepý farář ze Slatiny náhle prohlédl, jedna pražská měšťanka byla náhle uzdravena na smrtelném loži, v Římě se uzdravil klerik Hugo, který slíbil, že bude šířit nový svátek. Když nadešel den slavnosti, 28. duben 1387, zněla poprvé při mši svaté v mnoha diecézích Evropy Jenštejnova zbásněná sekvence:

Za všech hodin pějme krásu,
libozvukem zpěvných hlasů,
neboť slavnost sladká jest;
hlasně pějme, chválu vzdejme,
hlasem srdce povznášejme
Matce Boží na počest.

Tím však nebyl boj o nový svátek zdaleka u konce. Vojtěch Raňků začal rozšiřovat po universitách i na papežské kúrii své dílo, v němž zamítal nový svátek a dotýkal se nešetrně i osoby samotného arcibiskupa. Ten byl nucen napsat plamennou řeč a tak hájit svátek

Navštívení. V závěru upozornil mistra na možnost brzké smrti, která by ho mohla osvobodit od slavení svátku s celou Církví. Mistr Vojtěch skutečně brzy potom zemřel – 15. srpna 1388, aniž se dočkal konce jednání v Římě.

Tři roky uplynuly od doby, kdy byla zahájena jednání se Svatým stolcem. Odpověď však nepřicházela. Pražský arcibiskup se stával netrpělivým. Znovu žádá Urbana VI. o splnění slibu. Ten pak, po dlouhém vyjednávání, svolal na 9. dubna 1389 slavnostní konsistoř, na níž - za neobyčejné účasti kléru – prohlásil nový svátek za závazný pro celou Církev, a zároveň oznámil na rok 1390 milostivé léto a zkrátil dobu mezi dvěma svatými roky z 50 na 33 let. Mikuláš, pražský světitel biskup, byl přítomen v Římě, a po skončení slavnostní konsistoře mu papež řekl: „Řekni arcibiskupovi, že kdyby nebylo svátku Navštívení, nikdy bych nebyl vyhlásil milostivý rok. Ať se za mne modlí k Bohu“.

Radostná zvěst přelétla Alpy a dostala se do Prahy, právě když Čechy slavily na konci dubna nový svátek. Pražský arcibiskup oznámil slavnou novinu duchovenstvu i věřícím z kazatelny pražského dómu. Zmocnila se ho taková radost, že uprostřed kázání propukl ve vroucí slova díky Ježíši Kristu:

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, nikdy se ti dostatečně neodvděčím. Toto vše mi stačí, vezmi si mou duši. Nemám hromady zlata nebo stříbra, nepatří mi ani království světa, a bez tebe a tvé Matky by pro mne nebylo nic, ani nebe, ani země, ani stvoření; jen tento nový svátek, tato nová radost mne potěšila v mé prostotě ... Nechť přijme slávu dnešního svátku i svatá Matka Církev, která – bohužel – je rozdělena svévolí bludařů, neboť ustanovením tohoto svátku byly položeny nástrahy mezi hadem a ženou, mezi rozkolníkem Robertem a ženou, církví svatou, ba samotnou Pannou Marii, jež přemohla všechny bludy. Ona totiž potře jeho hlavu, ona se přimluví u Syna, aby nastal mír z její moci a aby všichni uznali jednoho, pravého a nejvyššího pastýře, našeho pána a papeže Urbana VI., abychom se stali v Církvi Boží jedno, jako je jedno s Otcem a Duchem svatým Ten, jenž je dnes podivuhodně slaven v životě Panny“.

Arcibiskup zaslal papeži i kardinálům děkovné listy psané zlatým písmem se zlatými pečeti. Nový svátek se měl slavit poprvé 2. července 1389. V Římě se tak stalo s mimořádnou okázalostí. Papež byl přítomen bohoslužbám v bazilice Panny Marie Větší, které se konaly přesně podle pražského, Jenštejnem složeného officia.

Mezi sloupovým nejslavnější římské mariánské svatyně, slavnostně osvětlené nesčíslnými světly voskovic, zněla poprvé jménem celé Církve vroucí prosba Jenštejnova za odvrácení rozkolu:

Bazilika Santa Maria Maggiore v Římě

Ctihodná ty Matko Krista,
v níž má slast svou bědný tvor,
dítě tvé ti poctu chystá,
pomoz těm, jež ničí mor.

Lkáme, obtíženi vinou,
vůdkyní buď pro náš voj,
k Tobě naše prosby plynou,
s Životem nás opět spoj!

Pro svou cestu v horské výše,
pro dnešní pouť v širou dál,
pro svůj život plný chval,
překonati strasti světa,
těla obtíž, Panno, přej,
k tvému Synu duch ať vzlétá,
to, přeslavná, Panno, dej!

Večer z radosti nad novým mariánským svátkem, hořely v celém Římě slavnostní ohně na počest Matky Boží. Zdálo se, že Jenštejn slaví vítězství. Dříve však, než papež Urban VI. mohl vydat bulu, prikazující slavit svátek v celé Církvi 2. července, stihla jej 15. srpna 1389 smrt. Koncem roku 1390 ji („*Superni benignitas*“) však vydal jeho nástupce Bonifác IX. s datem své korunovace, 9. listopadu 1389.

Na jaře 1390 se vypravil pražský arcibiskup s početnou poutnickou družinou z Čech na pouť k hrobům apoštolských knížat, aby získal odpustky milostivého léta. V Římě navštívil novou hlavu křesťanstva, papeže Bonifáce IX., aby s ním projednal i některé otázky týkající se svátku. Mezitím se totiž vynořila nová básnická officia k počtě svátku, sepsaná kardinálem Adamem Eastonem, bl. Rajmundem z Kapuy a dalšími. Jenštejnově severské latině se vytýkaly všelijaké vady. Autor však obhájil své básnické dílo ústně i písemně, a jeho officium se udrželo v mnoha diecézích. Arcibiskupu byla památka Navštívení Panny Marie u Alžběty tak drahá, že s ní spojoval nejslavnější okamžiky svého života. Když 2. července 1392 položil základní kámen k lodím velechrámu sv. Víta, učinil tak k počtě Navštívení Panny Marie a všech českých patronů. Tak spojil navždy tuto památku s první svatyní české země. Když se čtyři roky nato vzdal pražského arcibiskupství, zvolil opět tento svátek ke svěcení svého nástupce Olbrama ze Škvorce.

Když konečně po bouřlivé pozemské pouti nadešel 17. červen 1400, „nejdůstojnější v Kristu pán a otec Jan, patriarcha alexandrijský, kdysi třetí arcibiskup pražský“, našel místo svého odpočinku v římské bazilice sv. Praxedy (obr), ve stínu jemu tak drahé svatyně Santa Maria Maggiore. Zemřel sice mimo vlast, ale nezapomněl na svůj katedrální chrám v Praze. Tam podnes hlásá slávu a památku zbožného arcibiskupa kaple Navštívení.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

POŘAD BOHOSLUŽEB: 28. května – 4. června 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 28. května	SLAVNOST NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ XL. SVĚTOVÝ DEN SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěšku RYŠÁNKOVOU, manžela, syna a snachu
		DRYSICE 9.30	za + Františka SLAVÍKA, manž. a Boží požehnání pro rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Františka PIVODU, manželku, živou a + rodinu
PONDĚLÍ 29. května	PONDĚLÍ PO 7. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 15.00	POHŘEB: pan Leo KREJČÍ
ÚTERÝ 30. května	ÚTERÝ PO 7. NEDĚLI VEL. SV. ZDISLAVA	PODIVICE 8.00	za + Vojtěcha AMBROZE a duše v očistci
STŘEDA 31. května	SVÁTEK NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE	DRYSICE 17.00	za + Filoménu a Konráda SURÝCH
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + rodiče SEDLÁKOVY, živou a zemřelou rodinu
ČTVRTEK 1. června	SV. JUSTIN, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Marii a Boženu HOLUBOVY a duše v očistci
PÁTEK 2. června	SV. MARCELIN A PETR, MUČEDNÍCI	DRYSICE 8.00	za + Jana ADAMCE a dvoje rodiče
	PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Bohuslava POSPÍŠILA, manželku, živou a + rodinu
SOBOTA 3. června	SOBOTA PO 6. NEDĚLI VELIKONOČNÍ	PUSTIMĚŘ 11.30	PŘIJMOU SVÁTOST MANŽELSTVÍ: Barbora VÁVROVÁ – Miroslav DVOŘÁK
NEDĚLE 4. června	SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za živé a zemřelé sloupské poutníky
		DRYSICE 9.30	za živé a zemřelé sloupské poutníky
		PODIVICE 11.00	za + Marii PUČÁNOVOU, manžela a vnučku

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI V PODIVICÍCH

28. a 31. 5. v 18.30h.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA KVĚTEN

1. Aby hojnost darů, které Duch svatý dává církvi, přispívala k růstu míru a spravedlnosti ve světě.
2. Aby zákonodárci v misijních zemích rozvíjeli a pomocí odpovídajících zákonů chránili lidský život od jeho početí až po jeho přirozené završení.
3. Aby nám Panna Marie vyprosila dar stále větší lásky k Ježíši, svému Synu a našemu Spasiteli.
4. Aby Panna Maria, která se ubírala k Alžbětě, aby jí nabídla pomoc své lásky a vyhlásila milosrdenství Spasitele, učinila i nás věrnými velkému přikázání lásky k Bohu a bližním.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.